

HỒI 27

Tình Nghĩa Nan Phân

- Chạy!

Ngõa Nặc Lạt Ma quả hốt hoảng khi biết Lỗ Trung đã luyện Tu La công phu đến thập thành, lão vừa hô hoán vừa nắm tay Cẩm Phong lôi bừa!

Không thể xa rời tình lang, sống thì sống chung chết thì chết chung chỗ với tình lang, Tạ Phương Yển vậy là càng có cơ hội nắm chặt tay Cẩm Phong và cũng bị Ngõa Nặc Lạt Ma lôi đi!

Cũng lúc này, cũng với ý nghĩ phải chạy, Thánh Thủ Nữ Y lại chộp tay kia của Tạ Phương Yển, để lôi nàng chạy theo hướng khác!

Hai nhân vật còn võ công do bất nhất, do chạy về hai phía nên vô tình tạo thế giằng co giữa Tạ Phương Yển và Cẩm Phong!

Mà Cẩm Phong và Tạ Phương Yển nào còn có võ công?

Lực giữa hai người chỉ là hai bàn tay vô lực đang nắm chặt, một lực không đáng kể nếu so với lực giằng co từ hai nhân vật kia!

Do vậy...

- Cẩm Huỳnh!

- Yển muội!

Giữa không gian hoàn toàn đen tối, tiếng kêu vô vọng của cả hai chỉ là tiếng kêu không có âm thanh vọng lại!

Họ kêu mặc họ, hai nhân vật kia chạy cứ chạy.

Đã vậy, tiếng kêu của cả hai đâu còn cơ hội nào vọng lại, vọng vào tai nhau một khi tràng cười ngạo mạn của Lỗ Trung đã vang lên che lấp.

- Ha... Ha...! Quỷ Môn Quan vô nẻo bọn người lại tự ý tìm vào! Quanh bọn người đâu đâu cũng là tuyệt lộ! Đừng chạy nữa vô ích! Ha... Ha...

Ở đâu kia, xa thật xa, Cẩm Phong nghe như có tiếng Thánh Thủ Nữ ỷ gấm thét:

- Thù nhân! Ta dù chết cũng quyết làm quỷ về báo oán! Đỡ! Càn Khôn Chỉ Pháp của ta!

Viu...

Thanh âm của Lỗ Trung vang lên lớn hơn:

- Ta cũng có Càn Khôn Chỉ Pháp đây! Nếu có gặp lại, hãy nói với Cẩm Hải như vậy! Nạp mạng! Ha... Ha...

Ầm!

Hự! Hự!

Cầm Phong vẫn bị Ngõa Nặc Lạt Ma lôi chạy!

Phần nộ vì không thể cùng chết chung chỗ với Tạ Phương Yến - chàng biết rõ nàng vừa bị Lỗ Trung hạ thủ cùng với Thánh Thủ Nữ Y - Cầm Phong vừa vùng vẫy, vừa quát to vừa gào:

- Buông tại hạ ra! Chạy là hèn! Đại sư muốn chạy cứ chạy, tại hạ không muốn!

Lão tăng lập tức vừa buông vừa hát Cầm Phong qua một bên:

- Lão nạp chỉ muốn giúp tiểu đàn việt! Nếu tiểu đàn việt không muốn, được, lão nạp phải lo nghĩ đến hậu vận của bốn giáo. Vĩnh biệt!

Dù chỉ là cái hát nhẹ, Cầm Phong biết Ngõa Nặc Lạt Ma không hề có ác ý, nhưng do đang trong tình trạng thoát lực, cái hát đó vẫn đẩy Cầm Phong bay bắn qua một bên.

Vù...

Tiếng gầm hung ác của Lỗ Trung kịp lúc vang lên:

- Tiểu tử muốn đào mạng ư? Đâu dễ! Đây là số phận dành cho ngươi Ha... Ha...

Một lực đạo xô bắn vào người Cầm Phong.

Bung!

Toàn thân chấn động, Cầm Phong đang đà bị hất đi càng bay nhanh hơn, nhanh hơn.

Ào...

Đang nghĩ phải chết, không vì chưởng lực vừa bị Lỗ Trung quật vào thì cũng vì va vào vách đá nào đó, Cầm Phong chợt nghe tiếng lão tăng gào thét:

- Phản đồ! Ngươi...

Lỗ Trung càng cười to hơn:

- Hộ Giáo Pháp Sư! Đó là lão tự chuốc họa, chớ trách ta! Ha...Ha...

Ầm! Ầm!

Oa!

Vậy là hết, Cẩm Phong nghĩ, cả lão Lạt Ma Hộ Giáo cũng không thoát mạng! Lỗ Trung quả nhiên đã luyện Tu La công phu đến thập thành và đã đạt mức cái thế vô song.

Y không còn đối thủ...

Y không còn đối thủ...

Với ý nghĩ cay đắng và tuyệt vọng mãi đeo đẳng tâm tư, Cẩm Phong hoàn toàn chìm vào bóng đêm tột cùng của nhận thức.

Bõm!

Làn nước lạnh giá chợt vây phủ, giúp Cẩm Phong thoáng tỉnh lại!

Nhờ đó chàng nhận ra bản thân đang chìm dần, chìm dần và vẫn bị làn nước giá lạnh bao phủ!

Do cái lạnh thấm nhập, lần thứ hai chàng bị rơi vào cõi vô thức vĩnh hằng!

Bị treo lơ lửng, bên dưới là vùn vụt mù mịt mùa lạnh, dưới nữa là lớp băng không hiểu sao đã bị vỡ một mảng to, càng thêm lạnh, Cẩm Phong nghi hoặc nhìn quanh.

Không có ai!

Vậy ai đã cứu Cẩm Phong, sao lại treo lơ lửng thế này!

Chàng ngược nhìn lên cao, bắt đầu từng sợi dây đang quấn quanh thân và đang treo chàng lơ lửng!

Sợi dây khá to, đủ dài để nối giữa chàng và mỏm đá ở trên cao, có đến ba trượng là ít.

Chên vên trên mỏm đá là hình một nữ nhân đang ngồi tọa công.

Sự hiện hữu của nữ nhân không làm Cẩm Phong sợ bằng hình ảnh một thanh kiếm có lẽ được nữ nhân cố ý đặt cận kề với sợi dây.

Thoạt nhìn qua, Cẩm Phong hiểu dụng ý của nữ nhân bí ẩn nọ!

Nữ nhân đang tọa công, đó là cơ hội cho chàng nghĩ cách thoát khỏi tình cảnh quá ư nguy hiểm này, mà có lẽ nữ nhân vì mãi tọa công sẽ không hay biết!

Vậy thanh kiếm kia chỉ có mục đích là ngăn chàng thực hiện ý đồ đó nếu có!

Vì muốn tự giải thoát, Cẩm Phong phải cục cựa, phải vùng vẫy, phải dùng đũa than mình! Sợi dây vì thế cũng phải dùng đũa!

Và thế là sợi dây sẽ từ từ bị thanh kiếm cắt đứt!

Dây đứt, Cẩm Phong phải rơi. Và mảng băng bị vỡ dưới kia sẽ là nơi chàng rơi vào! Chàng phải chết nếu miễn cưỡng tìm cách thoát!

Chàng chưa muốn chết! Và tại sao phải chết một khi chàng đáng lẽ đã chết nhưng giờ vẫn sống?

Chàng không dám cục cựa!

Chàng đành chờ nữ nhân tọa công xong, chờ nữ nhân lên tiếng và chờ nữ nhân giải thích rõ hành vi kỳ quái này!

Thời gian dần trôi!

Lãnh khí dần thấm nhập!

Cẩm Phong dần bất động, đến nỗi dù muốn tục cựa cũng không thể cục cựa nổi!

Nhưng nữ nhân vẫn mãi tọa công!

Vẫn may đôi mắt chàng vẫn chưa bất động! Chàng căng mắt nhìn, theo dõi từng cử động nếu có ở nữ nhân!

Vô ích, nữ nhân vẫn bất động!

Thêm một điều may nữa, đôi môi chàng vẫn còn miễn cưỡng động đậy!

Tuy miễn trong nhưng từ đôi môi chàng bật lên thành một âm thanh, thành một tiếng kêu:

- Đường Hải Yến! Là cô nương đó ư?

Lập tức nữ nhân mở bừng mắt!

Hành động đầu tiên của nàng là cầm lấy thanh kiếm, cửa mạnh vào sợi dây chỉ trong tầm tay nàng:

- Hóa ra là người. Phải chi người cứ giả vờ như này giờ, đừng nhận ra ta, có lẽ ta sẽ hết nhần nại, sẽ nghĩ người không phải là kẻ đang hận, và ta sẽ buông tha người! Nhưng người đã tự cáo giác! Cừu Hận! Cao Phong? Và bây giờ là Cẩm Phong! Bất kể danh tánh của người là gì, vĩnh biệt!

Chàng phát hoảng:

- Hận tại hạ? Tại sao?... Khoan đã! Tại hạ không hề giả vờ! Phải cố lắm,

tại hạ mới nhận rõ diện mạo của cô nương! Vì tại hạ đâu còn võ công.

Nàng vẫn cứ vào sợi dây:

- Người quá cao minh trong bản lĩnh giả vờ, trong thuật dị dụng. Ta đâu đại tin người lần nữa.

Sợi dây sắp đứt, mạng chàng sắp chấm dứt. Chàng kêu:

- Ngừng tay! Tại hạ đã gây tổn hại gì cho cô nương? Tại hạ có oán thù gì với cô nương? Hãy để tại hạ chết một cách minh bạch.

Nàng ngừng tay, đặc ý nhìn sợi dây chỉ cần cửa một phát nữa là đứt:

- Người lừa ta khi bảo không hề lợi dụng ta. Thật ra người có lợi dụng, trước hết là thu thập càng nhiều câu kinh văn, càng tốt, kể đó là để mưu cầu sự báo thù của riêng người, người đủ nhẫn tâm để mặc ta bị gã thiếu cung chủ họ Hứa muốn hành hạ, muốn từng xẻo ta thế nào tùy ý? Vậy đã đủ tội của người chưa?

- Họ Hứa? Họ Hứa nào?

Nàng nghiêng răng. cửa thanh kiếm vào sợi dây:

- Người hỏi để làm gì? Chết như vậy chưa đủ minh bạch sao? Vĩnh biệt!

Phụt!

Dây đứt thật! Chàng rơi thật! Dù thế chàng vẫn kêu, vẫn nói:

- Nếu gã ở họ Hứa, nếu gã có thân phận thật sự là thiếu cung chủ, há lẽ gã chỉ là đệ tử của Lỗ Trung, của phản đồ Bạch Liên Giáo Tây Vực! Tại hạ còn nhiều điều chưa minh bạch! Tại hạ chưa muốn chết!

Bồm!

Vậy là Cẩm Phong rồi! Lần trước, nếu nhờ rơi vào làn nước lạnh giá mà chàng tỉnh lại thì đây chính là chỗ chàng đã rơi! Vì bây giờ chàng lại bị làn nước lạnh giá bao phủ.

Chàng chìm dần...

Nhận thức của chàng cũng chìm dần...

o0o

Thân vẫn bị trói, có khác chăng là chàng không bị treo lơ lửng tuy vẫn có thanh kiếm cận kề ngay bên thân, kề bên cổ!

Đường Hải Yến ngồi bên cạnh nhìn chàng:

- Người bị thất tán võ công thật?

Chàng thở dài, nín lặng!

Nàng cười nhạt:

- Cũng hay! Càng đỡ cho ta nhọc công lo sợ người giở trò! Nghe đây, người bảo ai là Lỗ Trung?

- ...

- Người không nói? Cũng được? Vì ta đã đoán ra đó chính là Cung chủ Thần Bí Cung! Nhưng cũng lạ, sao lại có tên trùng với danh tánh của kẻ thù sát hại phụ mẫu ta? Trong khi ta được biết lão ở họ Hứa, nguyên tên là Hứa Đạt.

Giật thót mình, lần này Cẩm Phong không sao nín lặng được nữa:

- Hứa Đạt? Ai nói cho cô nương biết Lỗ Trung chính là Hứa Đạt?

Nàng nheo mắt:

- Còn ai nói cho người biết Hứa Đạt chính là Lỗ Trung? Ta có quyền chất vấn người chứ không phải ngược lại. Tương tự, ta có quyền định đoạt sinh mệnh của người, không phải ngược lại!

Chàng thở dài:

- Lão tự nhận như thế? Chính Hộ Giáo Pháp Sư Tây Tạng Tăng, Ngõa Nặc Lạt Ma cũng nhận định như thế! Và hơn nữa, chính...

- Chậm đã! Ngõa Nặc Lạt Ma nào, Tây Tạng Tăng nào? Người có muốn chết nhanh thì tùy người, hiện giờ ta lại thích người phải chầm chậm mà chết! Nói đi!

Cẩm Phong cười gượng! Trong cơn nguy ngập chàng đã gặp may, vô tình gặp lại Đường Hải Yến - đệ tử của Nhị Hữu độ nào - và nàng đã cứu chàng. Tuy vậy, người chàng gặp lại không còn là Đường Hải Yến thuở nào nữa. Người đã thay đổi, quá đa nghi và sẵn sàng lấy mạng bất cứ kẻ nào làm cho nàng nghĩ rằng sẽ gây hại, gây bất lợi cho nàng.

Đã thế nàng còn độc đoán, không cho chàng nói những gì nàng không muốn nghe và buộc chàng phải nói, phải giải thích những gì nàng muốn nghe muốn hỏi.

Theo từng câu lục vấn của nàng, Cẩm Phong tuần tự nói cho nàng nghe về Ngõa Nặc Lạt Ma nói về hành vi bội phản của Lỗ Trung đối với Bạch Liên Giáo,

đương nhiên cũng phải nói về Tạ Phương Yển, nguyên nhân đưa tạ Phương Yển đến đây và cầu y là cầu như thế nào với Thánh Thủ Nữ Y!

Phải như vậy nàng mới gật gù:

- Lan Hoa Thánh Thủ, một nhân vật có y thuật và có nhan sắc vang danh một thời, ta có nghe sư phụ nói qua! Vậy là người muốn cứu Tạ Phương Yển, một nhân vật trước kia người lầm tưởng là ta, nên mới đưa nàng đến cầu y?

Chàng ậm ừ:

- Như tại hạ vừa nói, vì cảm kích đại ân thuở nào của Tạ Phương Điền, tại hạ.....

Nàng gật ngang:

- Cảm kích hay không, đó là chuyện của người, ta không cần nghi. Điều ta muốn biết người có hay không có quan tâm đến ả?

Chàng không thể không gật:

- Dĩ nhiên phải quan tâm! Bởi...

Nàng xua tay:

- Đủ rồi! Biết người có quan tâm là đủ, khỏi phải giải thích, khỏi phải biện minh! Giờ thì nói đi, ả đẹp lắm phải không?

- Đẹp! So với cô nương thì....

- Không được dồng dài! Đẹp hay không đẹp?

- Về điều này thì... trông cũng thuận mắt.

Nàng nghiêng răng:

- Nghĩa là đẹp. Thảo nào người không quan tâm, không hốt hoảng, không vội vội vàng vàng tìm cho được thần y để lo cho ả?

Chàng cau mặt:

- Tại hạ nói rồi, ân phải đền ân, oán phải...

- Không được nói. Hay người nghĩ ta quá ngu muội chưa hiểu hết ẩn ý của người?

- Ẩn ý?

- Phải! Vì diện mạo ta xấu xa, so với ả thì quá kém, lại bắt người phải giúp đỡ, vô tình biến thành gánh nặng cho người, nên để oán phải trả oán, người tất mãn nguyện nếu gã Hứa Thuận lần đó ngay trước mặt người cứ hành hạ ta, hạ

thủ ta?

Lập tức, Cẩm Phong có nét mặt giận dữ:

- Cô nương chết, tại hạ được lợi gì?

Nàng cười khẩy:

- Người đừng dùng thái độ đó đối với ta, không còn phù hợp nữa đâu! Trước kia thì được, vì lúc đó ta tin người, ngưỡng mộ người và sợ người. Còn bây giờ...

Bất chấp hậu quả, chàng quát:

- Bây giờ thì sao? Cô nương không tin vì quá đa nghi, đến nỗi quá mù quáng, đổ ky với cả người đã chết. Định sát hại luôn cả người từng thiên phương bách kế giúp cô nương.

- Người dám?

- Sao lại không? Được! Đằng nào Tạ Phương Yển cũng đã chết, Cẩm Phong này lại biến thành một phế nhân vô dụng, muốn giết cứ giết! Tại hạ không thiết sống nữa!

Nàng thoáng nghi ngờ:

- Sao? Tạ Phương Yển đã...? A... Ra người cũng là kẻ nặng tình, muốn được chết chung với ả đây? Hừ! Người đừng mong toại nguyện! Vậy là cứ bắt người phải sống! Người phải sống, nghe chưa?

Nàng quát thì chàng cũng quát:

- Tại hạ không thiết sống, cô nương nghe chưa rõ à? Giết đi! Bằng không đừng trách tại sao tại hạ phải thoá mạ, nói những lời khó nghe!

Nàng tái mặt:

- Người thử xem! Người thóa mạ, trước hết ta cắt lưỡi người, sau đó sẽ từ từ hành hạ người, như trước kia vì thái độ bất cận nhân tình của người suýt nữa ta bị Hứa Thuận hành hạ!

Chàng gào lên;

- Ai bất cận nhân tình? Ai đã ngấm ngầm tìm cách vạch rõ bộ mặt gian giới của những kẻ giả nhân giả nghĩa, tự xưng mình là thúc bá của cơ nương? Ai đã âm thầm lo sợ nhưng vẫn phải giả diếc làm ngơ, vờ như không nhận biết cô nương để cô nương không bị lũ ác nhân lấy mạng? Những điều đó lẽ ra cô nương phải tự hiểu nếu muốn đối phó với hạng người nhiều thủ đoạn, lắm tâm cơ, có sao cô nương không chịu hiểu?

Nàng trợn mắt ngơ ngác:

- Người bảo sao? Người bảo tất cả những hành vi đó chỉ là vì ta? Để giúp ta?

Đã nói hết những gì cần nói, chàng thở dài:

- Cô nương còn ấu trĩ lắm! Chúng thủ đoạn một cô nương phải có thủ đoạn mười! Nêu không vì thế, cố sao tại hạ vẫn phải luôn vờ quát nạt cô nương dù trong lòng không hề muốn. Cô nương cứ nhớ lại sẽ rõ, chẳng phải chúng vẫn ngấm ngấm bám theo từng bước chân của tại hạ và của cô nương đó sao? Nào là Thần Bí Cung xuất hiện đúng lúc, nào là sự xuất hiện quá ư ngẫu nhiên của Đại Hữu, kẻ đã mê hoặc cô nương, buộc cô nương phải tin những điều ngược lại, rằng những gì tại hạ nói chỉ là kế ly gián giữa cô nương và họ!

- Nói vậy, lúc ta và Đại Bá ta gặp mặt, ngay bên ngoài khu rừng...

- Nào phải chỉ có lúc đó! Ngay trong khu rừng, lúc cô nương dùng dùng bỏ đi, tại hạ đã lập tức bám theo!

- Vậy sao người không xuất hiện, nói cho lão biết rằng lão đang nói dối ta?

Chàng cố nhún vai, trong tư thế vừa nằm vừa bị trói bằng chính sợi dây từng treo lơ lửng chàng:

- Chưa đủ chứng cứ, lời tại hạ nói một là không đủ thuyết phục cô nương, hai là vẫn bị lão Đại Hữu bác bỏ?

- Vậy tại sao chỉ một ngày sau đó, người có đủ chứng cứ để vạch mặt lão?

Chàng mỉm cười thương hại:

- Cô nương nhớ lại đi, tại hạ chẳng đã nói ngay lúc đó sao? Gã thiếu Cung Chủ xuất hiện quá đúng lúc, lại thêm thái độ của lão Đại Hữu quá dửng dưng khi biết gã chuẩn bị hành hạ cô nương, chẳng phải đó chính là chứng cứ đủ sức thuyết phục sao? Huống chi ngay sau đó lão Đại Hữu sẵn sàng bỏ mặc lão Tam, đó là những kẻ tự để lộ tâm địa xấu xa bỉ ổi của những kẻ tự nhận là Võ Lâm Tứ Hữu!

- Kể cả sư phụ ta?

- Không sai. Họ là một, ngưi tâm ngưi, mã tâm mã, họ vốn dĩ là vậy. Chưa biết chừng họ vì tâm phúc của Lỗ Trung, song thân của cô nương không chỉ do Lỗ Trung sát hại! Rất có thể họ cũng dự phần! Chuyện cứu mang cô nương chỉ thuận tiện cho mưu kế của họ sau này thôi!

- Kể gì! Đâu kể gì thuận tiện hơn nếu ngay lúc đó cứ trăm thảo trừ căn?

Chàng chột nghiêm mặt:

- Là kể gì, từ từ chúng ta phải tìm hiểu!

- Chúng ta? Ý củ a người là...

Chàng thổ lộ:

- Sát hại song thân cô nương là Hứa Đạt, sát hại song thân tại hạ là Lỗ Trung. Nhưng Hứa Đạt lại cứu mang nuôi dưỡng từ tấm bé cho đến lúc trưởng thành, cũng như cô nương được Võ Lâm Tứ Hữu là tâm phúc của Lỗ Trung nuôi dưỡng Hành vi này chắc chắn phải có ý đồ.

- Thật ư? Hứa Đạt đã từng cứu mang người?

Chàng gật đầu:

- Chuyện về tại hạ dài lắm. Liệu cô nương có muốn nghe...

Nàng háo hức, thật khác xa với thái độ của nàng nãy giờ:

- Ta muốn lắm! Sao lại không muốn? Người nói đi!

Để thuyết phục nàng hoàn toàn, chàng biết ngay lúc này chưa thể bảo nàng cởi trói! Vì thế chàng nhấn nhọc và kể...

Càng nghe nàng càng nghi hoặc, cuối cùng nàng hỏi:

- Hứa Đạt giả làm một quan viên, thật ra là để không bị Bạch Liên Giáo cho người dò xét! Việc Tạ Phương Điền tình cờ xuất hiện, được người giải cứu và nài nỉ lưu lại, đã khiến các lão ác ma thay đổi kế sách?

Cầm Phong gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy! Bất quá, nếu không có Tạ Phương Điền xuất hiện, chỉ một hai năm là cùng, khi lão đã luyện Tu La công phu đến thập thành, lão cũng xuất đầu lộ diện! Có điều chính Tạ Phương Điền đã làm lão phải xuất đầu lộ diện sớm hơn dự tính!

- Vậy lão ác ma có ý đồ gì cố tình lưu mạng người, cũng đã lưu mạng ta?

- Thật khó giải thích điều này! Trừ phi...

- Sao?

Chàng nhìn nàng:

- Song thân của nàng là những nhân vật như thế nào?

Nàng đáp:

- Ta không biết rõ phụ thân, chỉ nghe mẫu thân nói người ở họ Đường.
- Còn lệnh đường?
- Gia mẫu ở họ Mộ Dung...

Chàng giật mình:

- Mộ Dung ư? Mẫu thân tại hạ cũng ở họ Mộ Dung.

Đến lượt nàng giật mình:

- Thật ư? Lệnh đường gọi là...
- Mộ Dung Uyển Uyển?

Nàng kêu:

- Là a di! Hóa ra mẫu thân của hai chúng ta là...

Chàng nôn nóng:

- Là gì?

Nàng ngậy người một lúc mới đáp:

- Là tử muội!
- Là tử muội?

Nàng gật đầu:

- Phải! Theo gia mẫu nói, gia tộc Mộ Dung mấy đời đều yếu mạng. Như ngoại tổ chẳng hạn, chưa đến ba mươi đã mệnh chung. Chỉ có điều mấy đời trước còn có hậu duệ để gia tộc Mộ Dung khỏi tuyệt tự, đến lượt ngoại tổ vì vô phúc chỉ sinh được nhị kiều, Uyển Uyển và Nhu Nhu!

Cầm Phong cố nhắc thân lên trên:

- Vậy nàng là muội muội đồng hao của ta .

Lại thêm một thoáng ngậy người sau đó nàng từ từ cúi trối cho Cầm Phong:

- Kha kha trớ trách muội. Muội quả là ấu trĩ, lại phải tự lo cho sinh mạng, đành phải đắc tội với kha kha.

Cầm Phong hiểu điều gì đang đến cho nàng, nên lấp bắp:

- Ta... ta cũng đang đắc tội với muội. Ta cũng từng có tâm tư như muội, nhất là lúc đưa muội chạy vào rừng, chỉ có hai ta giữa khu rừng đêm. Ta...

Nàng đưa tay bịt vào miệng chàng:

- Đủ rồi! Hóa ra kha kha cũng từng nghĩ đến muội! Muội chỉ cần biết như vậy là đủ! Đủ để an ủi muội tiếp tục sống chuỗi ngày vô vị còn lại. Còn bây giờ, vì chúng ta là kha muội, chuyện đã qua chúng ta bắt tất phải nhớ lại, hãy đối xử đúng bốn phận mà cao xanh lại trở trêu dành cho hai ta!

Chàng giờ tay nàng ra:

- Yến muội! Chuỗi ngày còn lại của muội sẽ không vô vị đâu, vì sẽ có ta bên cạnh! Ta nhất định sẽ chăm sóc muội!

Nàng cười buồn:

- Nhưng đó chỉ là sự chăm sóc của một vị kha kha! Trong khi muội lại cần kha kha chăm sóc bằng cương vị khác. Muội thật sự cần kha kha có hiểu chăng?

Chàng thở dài:

- Ta nào khác gì muội? Tạ Phương Yến chẳng còn, phần muội, đột nhiên vị thế muội thay đổi, ta cũng cần như muội vậy?

Họ ngậy người nhìn nhau, có lẽ để ghi nhận lần cuối hình bóng của người từng trong mộng tưởng! Để lát nữa đây, khi trở lại thực tại họ phải sống bên nhau trong một vị thế đã thay đổi, là họ phải chuyển từ tình yêu nam nữ thành tình huynh muội!

o0o

Vị trí đã thay đổi, hiện giờ Cẩm Phong phải đi phía sau Đường Hải Yến!

Chàng tỏ vẻ cam chịu:

- Ngay một lúc, đương nhiên muội đừng miễn cưỡng, cũng đừng nản lòng! Tuy đã được ngu kha chỉ điểm tường tận từng câu kinh văn của công phu Uy Phong nhưng muội chớ quên câu dục tốc bất đạt! Hãy cố nhẫn nại!

Đi phía trước để khai lộ, Đường Hải Yến hậm hực:

- Chỉ tại kha kha cứ nằng nặc đòi phải ly khai ngay Đại Phúc Sơn! Muội thì muốn lưu lại thêm thời gian nữa để luyện công. Muội chỉ muốn ngay khi xuất đầu lộ diện, kẻ đầu tiên muội phải lây mạng chính là Hứa Thuận! Muội càng nghĩ càng hận gã .

Cẩm Phong cười buồn:

- Ngu kha cũng biết như vậy! Nhưng nhìn muội luyện công, riêng ta cứ mãi là cái gã phế nhân vô dụng, ta làm sao chịu nổi?

Đường Hải Yến quay người lại:

- Liệu kha kha tính đúng không? Liệu chúng ta quay về Mộ Dung gia trang sẽ thu được kết quả?

Cầm Phong hít vào một hơi:

- Đó là cách thế duy nhất để giải thích hành vi kỳ quái của Lỗ Trung! Lão hân tiên phụ là một chuyện, nhưng lão đâu ngẫu nhiên tìm cách sát hại a di, mẫu thân của muội? Hơn nữa, sao đến lúc chết, ai di vẫn không một lần đề cập đến tính danh của phụ thân muội? Theo ngu kha, hẳn phải có điều bí ẩn và điều bí ẩn đó có liên quan đến Mộ Dung gia trang!

Đường Hải Yến thở dài:

- Nếu thật sự ở Mộ Dung gia trang có điều bí ẩn, giả như là một pho võ học thượng thừa. Muội nghĩ, pho võ học đó đã rơi vào tay ác ma từ lâu! Đã mười năm trôi qua rồi còn gì?

Cầm Phong trầm ngâm:

- Chưa tìm hiểu chưa thể bảo đó là pho võ học? Vả lại, cứ theo công phu của Lỗ Trung hiện giờ mà nói, ngoài sở học Bạch Liên Giáo lão đã đánh cắp, lão chỉ am hiểu thêm Càn Khôn Chỉ Pháp vốn là tuyệt kỹ thành danh của tiên phụ! Đâu còn là thứ công phu nào khác có thể nghi ngờ lão đã chiếm hữu từ Mộ Dung gia trang?

- Kha kha nói cũng phải! Vậy đó là điều bí ẩn gì?

Cầm Phong lại cười buồn:

- Tuy không thể đoán nhưng có lần ngu kha từng nghĩ, hay sở học của tiên phụ không chỉ có Càn Khôn Chỉ Pháp! Bởi lẽ ngu kha biết, ở Càn Khôn Nhị Khuyên đều ẩn tàng chỉ pháp Càn Khôn. Lỗ Trung và Thánh Thủ Nữ Y đã chia nhau, mỗi người giữ một nhị khuyên đó. Và họ cũng đã luyện được Càn Khôn Chỉ Pháp! Thế nhưng, nếu trước kia tiên phụ nhờ công phu này mà chiếm được ngôi vị độc tôn thì sao bây giờ họ không thể lập lại uy danh hiển hách độ nào của tiên phụ cũng nhờ công phu đó? Vậy phải chăng đó là điều bí ẩn mà Lỗ Trung vì muốn minh bạch phải lần lượt hãm hại, đối phó với những ai có liên quan đến Mộ Dung gia trang?

Đường Hải Yến nghi hoặc:

- Nói đi nói lại, Kha kha vẫn cho điều bí ẩn ở Mộ Dung gia trang có liên quan đến võ học?

Cầm Phong lắc đầu:

- Ý ta không phải vậy! Muội phải hiểu như thế này. Thứ nhất, dường như chưa có ai biết rõ xuất xứ của tiên phụ. Sao ai ai cũng có sư thừa, cũng có chỗ xuất thân, riêng tiên phụ thì không. Thứ hai, cố sao muội vẫn chưa được mẫu thân nói rõ tính danh phụ thân? Theo ta, hai nghi vấn này phải có liên quan. Và vì tiên phụ và lệnh tôn đều là tử nữ tể của Mộ Dung gia trang, muốn giải đáp hai nghi vấn đó không thể không đến Mộ Dung gia trang!

Đường Hải Yến thở dài:

- Muội chỉ mong kha kha đoán đúng. Bằng không, chỉ uổng phí thời gian, nhất là thời gian cần cho muội luyện công phu Uy Phong?

Cầm Phong mỉm cười, trấn an:

- Muội chớ phiền muộn, ngu kha tính cả rồi! Nếu đến Mộ Dung gia trang vẫn không tìm hiểu được gì, đó sẽ là nơi cho ngu kha lưu ngụ đến cuối đời! Mọi trách nhiệm báo thù đành phải do muội gánh vác, ngu kha sẽ chỉ điểm tường tận toàn bộ sở học cho muội!

Đường Hải Yến chép miệng:

- Đành vậy thôi! Chờ khi báo thù xong, muội sẽ quay về sống bên cạnh kha kha. Chí ít cũng an ủi kha kha phần nào!

Để xua tan nỗi buồn đang mạnh nha xuất hiện Cầm Phong chợt hỏi:

- Bắt được Hứa Thuận, muội sẽ xử trí thế nào

Đường Hải Yến thôi ngay nét mặt buồn bã! Đổi lại, nàng nghiêng rằng:

- Cũng y cách gã đã làm đối với muội?

Cầm Phong cau mặt:

- Cũng đưa gã đến Đại Phúc Sơn sau đó trói gô lão, ném vào nơi nào lạnh nhất?

- Gã suýt giết muội nếu không phải ác ma phụ thân gã bất ngờ gọi gã! Chưa hết đâu, muội biết gã định làm nhục muội! Việc đó đáng lý đã xảy ra, cũng may đúng lúc đó kha kha lại ngã đúng vào nơi gã đứng!

Nàng phì cười, nói tiếp:

- Bốn chữ Uy Phong công phu vậy mà lợi hại, phát hiện kẻ rơi xuống là kha kha, gã nghĩ kha kha xuất hiện là để trừng trị gã! Vậy là gã ba chân bốn cẳng bỏ chạy, đến thanh kiếm cũng ném bỏ đi! Nhờ đó muội tự giải thoát! Sau đó....

Cầm Phong bật cười:

- Sau đó muội dựng thanh kiếm để hai lần suýt lấy mạng kha kha?.

Nàng đỏ mặt:

- Đã nói, đó là muội tự lo cho sinh mạng, muội đâu còn cách nào khác?

Cầm Phong ngưng cười:

- Gã bỏ chạy, chắc hẳn phải bẩm báo mọi chuyện cho Lão Trung hay! Có điều lạ, sao lão không quay lại ngay lúc đó để thu thập hắn ta? Hay lão nghĩ, đó là nơi giá lạnh, hai ta trước sau gì cũng chết nên không muốn hạnh phúc?

Đường Hải Yến bĩu môi:

- Lão không độ lượng như kha kha nghĩ! Đó là nhờ muội ngay khi biết kha kha bất tỉnh, vừa để trừng phạt kha kha, vừa tự bảo vệ, muội đã chuyển kha kha đi nơi khác? Lão muốn tìm đâu phải dễ?...

Nàng vừa dứt lời, ở phía trước, ẩn khuất sau một tảng đá ven đường, một nhân vật chợt xuất hiện với nụ cười độc ác:

- Hai người lầm rồi! Lão không thể biết vì ta không báo! Ta cố ý giữ cha ta và ta chờ hai người ở đây đã lâu rồi!

Đường Hải Yến quắc mắt...

Cầm Phong tái mặt...

----o0o----